

og Klovesygeepidemien paa Fyn, hvis den skulde gøres op økonomisk, betød et Tab for de fynske Besætningsejere paa adskillige Millioner, og jeg tror derfor, det vil være dette høje Tings Medlemmer klart og den højtærede Landbrugsminister ikke mindre klart, at der maa gøres noget effektivt for at afværge saadanne Tab. Jeg kunde føje endnu et Eksempel til. Ovre i Ryslinge Valgmenighedskirke, der jo har været saa stærkt omtalt — jeg skal ikke komme ind paa det Spørgsmaal, der har været omdebatteret — kunde Folk fra alle Egne samles til Gudstjeneste, men i Henhold til de Bestemmelser, der var truffet af Politimesteren, kunde de samme Mennesker ikke gaa fra Kirken op i Højskolen og holde Generalforsamling. Naar Bestemmelserne indeholder saadanne Kontraster modvirker de det, de skulde fremme, og hjælper ikke til at afvende den frygtelige økonomiske Ulykke, som Mund- og Klovesygen i Virkeligheden er.

Jeg vil gerne henvende et Par Ord til den højtærede Kirkeminister. Der har for den højtærede Kirkeminister foreligget et Andragende fra Svanninge Sogn, fra Byen Falsled om at faa et Statstilskud til Opførelsen af en ny Kirke. Svanninge Sogn er et af Fyns største Sogne, et Sogn, der i sin Form er meget langstrakt, og som er delt i de to Byer Svanninge Østerby i den ene Ende af Sognet og Falsled i den anden Ende. Der er over en Mil fra den ene Ende af Sognet til Sognets Kirke, og som Følge deraf er mange Mennesker, som ikke har saa let ved at komme den lange Vej, afskaaret fra at søge Kirken. Befolkningen dernede har selv samlet et Beløb paa omkring 12 000 Kr., og det er tillige muligt, at der vil blive stillet til Raadighed en Grund, hvorpaa denne Kirke kan opføres. Den højtærede Kirkeminister har afslaaet dette Andragende, men jeg kom til at tænke paa, da jeg sammenlignede Kirkeministerens Budget i Aar med det Budget, som har været gældende i de foregaaende Aar, at Budgettet i Aar er saa meget mindre, at det udmærket godt kunde forsvares at optage en saa lille Bevilling til en Annekskirke nede i Falsled. Henved Halvdelen af Befolkningen i Falsled By bestaar af Fiskere og søfarende, som altsaa ikke er kørende, og som derfor ingen Mulighed har for at komme til Kirke i Uvejrlid uden enten at leje Køretøj, hvad der er ret bekosteligt, eller ogsaa faa en Nabo til at køre for sig. Ca. 400 Familier vilde være naturligt henvist til at gøre Brug af en saadan Kirke, og desuden ligger Falsled indeklemmt mellem

store Herregaardsjorder, hvor der naturligvis efterhaanden vil foregaa en Udstykning, som vil bidrage til yderligere at øge det Antal Mennesker, som vilde finde Anledning til at slutte sig til en Menighed der. Hele Sognet er enigt om at anbefale dette Andragende, Sogneraadet anbefaler det, Menighedsraadet anbefaler det, og Præsten er villig til uden Vederlag at tage til Falsled og forrette Kirketjeneste efter Aftale med Beboerne. Jeg vil derfor meget gerne anmode den højtærede Kirkeminister om at tage det Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse, om det ikke vilde være muligt snart at imødekomme det Andragende, som jeg ved Gang paa Gang har været indsendt her til de høje skiftende Kirkeministre.

Jeg vil dernæst tillade mig at stille et Spørgsmaal til den højtærede Statsminister i hans Egenskab af Chef for Erhvervsministeriet. Som det er den højtærede Statsminister og det høje Tings Medlemmer bekendt, blev der fra Lyngby Radiostation udsendt den Meddelelse den 7. Juni dette Aar, at nu var Sydfyns Diskontobank brudt sammen. Ved dette Banksammenbrud blev der tabt Masser af Penge, Penge, der ikke tabtes af Storformueejere, men tværtimod for den langt overvejende Del af Smaasparere. Den Henvendelse til Erhvervsministeriet, der skete fra Sparerne dernede, gik ud paa, om Erhvervsministeren vilde undersøge, om Bankinspektionen havde udført den Opgave, som er stillet den, og havde truffet sine Foranstaltninger saa betids, at der ikke var sket Tab, som kunde have været undgaaet. I ca. et Aars Tid forud for Bankens Sammenbrud opstod der efterhaanden en voksende Mistillid til Sydfyns Diskontobank, Befolkningen begyndte selv at indsætte sine Sparepenge andre Steder. Men sidst i Februar Maaned i indeværende Aar kom Bankinspektionen ned til Sydfyns Diskontobank og gennemgik Bankens Regnskaber. Denne Undersøgelse sluttede, saa vidt jeg husker, den 6. Marts. Efter denne Undersøgelse tilflød der ikke Offentligheden nogen Meddelelse om, at der var noget i Vejen med Banken, og derfor spredte Rygtet sig hurtigt, at det havde været uden Grund, at vi havde næret Mistillid til vor Egns Bankinstitut, og vi kunde atter benytte vor egen Bank. Som Følge deraf tilflød Sparemidlerne atter i højere Grad Sydfyns Diskontobank, men 3 Maaneder efter kommer Bankinspektøren og dekretterer Bankens Lukning. Nu forekommer det mig og mange med mig, at disse Sparere, som har mistet deres Penge efter Afslutningen af Bankinspektøren Under-